

JOHNNY CASHISTA KERTOVAN ELOKUVAN SYNTYVAIHEET

Mikko Niskanen halusi tehdä elämästäni elokuvan. Yritin sanoa, että anna Mikko olla, en ole kansallinen aihe. Miten saa filmille sen, kun suu jauhaa jumalansanaa kuin sepeliä, mutta laulussa livertää ilolintu? Entä sen, kun irtoperkeleet kostuttavat pohjalaudoitusta, mutta kuistilta avautuu luvattu maa? Lainasin viistosti Kotkan pottunokkaa Veikko Lavia ja väitin, ettei jokainen ihminen ole rainan arvoinen, mutta Kahdeksan surmanluotia -elokuvan menestysshuumassa Mikko oli saanut rahoituksen kuntoon, ja lopulta suostuin. Seuraavan syksyn ja talven tallensimme ilmeitä Käpykolon maisemissa. Aina kun hymyilin, Mikko sanoi: poikki! Aina kun vaivuin kestopasennukseen kuvauksellisessa ryteikössä, Mikko sanoi: hyvä! Mustavalkoinen filmi tästä tulee, sanoin, vaikka värillä kuvataan. Mittavien erimielisyyksien jälkeen elokuva oli leikkausvaiheessa. Ehdotin, että leikkaisimme minut filmiltä pois, miksi sotkea Mikon valmista kuvaa maailmasta. Mikko loukkaantui syvästi, sen hän osasi. Lähdin Käpykolosta ovet paukkuun. Tapasimme myöhemmin ja sovimme riitamme. Kummallekin oli tullut ikää, etäisyyttäkin oli saatu, ja niin päätimme yrittää uudelleen. Katsoimme vanhan materiaalin, säästimme siitä kohtaukset, joissa kantrilaulaja kaulaansa myöten hangessa käskee suomenhevosta. Leikkasimme pois reissuromantiikan ja kaukaisuuteen tuijottelut. Lopputuloksesta ei voi päätellä, kertooko filmi pientilallisen arjesta vai alkoholin haittavaikutuksista kärsivän saarnaajan yrityksestä löytää takaisin ihmisten ilmoille. Siitä olimme varmoja, että filmin jälkeen katsoja on levoton, hän ottaa sukset porstuasta, Raamatun pöydältä ja lähtee elämään itse.

KARI HOTAKAINEN